

е едно силно изражение което показва до колко бащата обича синътъ, понеже той забравя прѣвѣсходството си, та се приближава до него и го счита за приятелъ: приятелството у бащата не е друго освѣнъ благосклонность и великодушие. Когато казватъ че бащата трѣбва да се надѣва да намѣри у синътъ си единъ приятелъ, и това е едно силно изражение което означава че синътъ, освободенъ отъ бащиното попечителство, и наслаждавайки се отъ прѣимуществата на възрастта, когато бащата малко по малко слабя въ слабостта на дѣтинството, е длъженъ да му отдава една почтителна, а не вече послушна любовъ. И въ религиозното чувство не сжществува равенство: защото има едно беспрѣдѣлно растојание мѣжду обожающий и обожаемый прѣдмѣтъ; и когато се казва че Божеството е приятелъ на челоуѣкътъ, то е за да почувствува по силно челоуѣкътъ до колко е обичанъ отъ върховното Сжщество.

Всичкитѣ тия отличителни черти се намиратъ и въ братската любовъ, съ тжзи разлика че обикновенното приятелството се ражда отъ изборътъ, а братското приятелство иде отъ природата. Види се че природата, като е прѣдвидѣла прѣзрѣнията и измамванията на които сме изложени въ приятелствата си, е поискала да ни усигури едно непоколебимо приятелство гдѣто нагонътъ, кръвта и навикътъ опрѣдѣляватъ наклонността, и което не може да се развали отъ прищѣвкитѣ, прѣсищението и случайността.

Но отъ тжзи главна разлика, произлизатъ нѣколко особенни разлики. Така, брат-